

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra BONDENS SØN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079188406528/facsimile.pdf> (tilgået 23. maj 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

„Sandt nok, gamle Rimpesærk! Dig har Vorherre ganske ubetænkt betroet en Gris, der staar hjemme og forbander sin Tilværelse, mens dens Madmor, der skulde gi den lidt i Truget, sidder her og tørrer Næse paa sit Trøjeærme for at antyde, at hun gjør sin Pligt som Medfæber over Verdensjammeren. Saa sandt som et oprigtigt Grisehyl naar højere til Vejrs end din gamle Minnremunds lykkelige Lovsangstriller, saa vil du bittert komme til at angre, at du har forsømt det eneste Hverv, som din Gud og Skaber har givet dig, nemlig at røgte din Gris samvittighedsfuldt.“

Dette siger jeg ikke af Kristenkærlighed — thi jeg gad vide, hvilke Krav Madam Spjat har paa min Kærlighed! — Jeg siger det kun af Medfølelse med et ulykkeligt Dyr, der skreg som var det besat af syv Djævle, da jeg for et Øjeblik siden passerede forbi Huset.“

„Ja, det er ikke at undres over, at du holder mere af Dyr end af Menneskens Børn, da du selv gaar paa Hestehov og lever et Liv som et umælende Bæst i Kristendoms-sager,“ svarede Mariane.

„Ak, du er dejlig, du min tærskede!“ svarede Dons. Dette profetiske Udbrud havde Hentydning til Marianes evige Slagsmaal med Manden, hvem hendes overvættede Fromhed samt hendes deraf flydende huslige Forsømmelser var en Kilde til evigt Gnav. Dons fortsatte: „Ja, se, du er dejlig, Mariane, dine Øjne er Fiskedamme i Hesbon ved Bath-Rabbins Port, din Næse er som Libanons Taarn, der skuer ud mod Damaskus, og Missionær Sparkjær er dig som en Myrrhakugle, der forbliver Natten over mellem dine Bryster.“

Her traadte Sparkjær paany hen foran Donsen og spurgte med tilkjæmpet Ro og med noget i sit harmrøde Aasyn, der skulde opfattes som kristelig Sagtnodighed:

„Maa jeg spørge dig, Dons, er du indkommen i dette vort Hus for at fornærme alle de i Forsamlingen tilstedeværende?“

„Jeg indrømmer dig, min naadige Hr. Fedtegreve, at det var eet af mine Formaal. Men jeg havde forøvrigt ogsaa et andet Ærende, som jeg nu skal fremføre, ifald den højædled Forsamling ikke forulemper mig med alt for mange Afbrydelser.“

„Lad os da høre ham i Ro, kjære Venner, videndes,